

Arrest

nr. 42 280 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE & N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart te zijn geboren te S. op (...) 1955 en van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Op 2 oktober 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 25 november 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing en op 18 februari 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 23 187 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 maart 2009 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 23 juni 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 19 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen. Beide beslissingen worden aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 augustus 2009.

Op 4 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing wordt dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich S.O.F.W.(…) te noemen, geboren te C. op (...)1955, en welke verklaart van Pakistanese nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart afgeleverd op 04/11/2004 en geldig tot 31/10/2016 (IK met nr. 17101-4133772-7).

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden : (3)

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Betrokkene heeft op 02/10/2008 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 25/11/2008 (weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming). Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 27/11/2008. Betrokkene heeft vervolgens op 09/12/2008 een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd verworpen op 18/02/2009. Op 19/03/2009 nam de DVZ een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (13qq), geldig 15 dagen. Op 23/06/2009 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend. Op 19/08/2009 nam de DVZ een beslissing van weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag (13 q), hem dezelfde dag betekend.

Vandaag werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Brussel- Elsene. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden : (3)

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten op het ogenblik van de controle door de politie van Elsene, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtspleging daar hij niet over de nodige inkomsten beschikt om de kosten van de procedure te dragen.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Inzoverre verzoeker ook de vernietiging vraagt van de “beslissing tot vrijheidsberoving”, wijst de Raad erop dat ingevolge artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een maatregel van vrijheidsberoving enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing 7, 8bis, §4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, §1, tweede lid, en §3, vierde lid, 52bis, vierde lid, 54, 57/32, §2, tweede lid en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De beoordeling van de wettigheid van een vrijheidsberovende maatregel behoort bijgevolg niet tot de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals verweerder terecht opwerpt.

Het beroep is in die mate onontvankelijk.

3.2. Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op. Verweerder stelt dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekers verblijfssituatie niet wijzigt. Verweerder verwijst hiervoor naar het arrest van de Raad van State van 22 maart 2006, nr. 156.764. Het verzoekschrift is derhalve onontvankelijk.

Verzoeker repliceert dat hij wel degelijk belang heeft daar de nietigverklaring van de bestreden beslissing “de reden voor de opsluiting van verzoekende partij” wegneemt. Tevens stelt verzoeker dat de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State dit belang niet kan wegnemen en *in casu* zelfs irrelevant is omdat het geciteerde arrest slaat op een vordering tot schorsing terwijl de onderhavige vordering een vordering tot nietigverklaring betreft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 19 maart 2009. Op 19 augustus 2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen. Tevens blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens zijn voormelde bevelen definitief zodat ze principieel uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van deze bevelen staat los van het thans bestreden bevel van 4 februari 2010.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat de verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 19 maart 2009 en 19 augustus 2009 kan uitvoeren vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Verzoekers opmerking dat een vernietiging van huidig bevel om het grondgebied te verlaten de reden voor de opsluiting wegneemt, kan dan ook niet worden gevolgd. De beslissing tot vasthouding motiveert onder andere dat *“hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf”*. Zoals reeds werd gesteld, wijzigt een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terughrijving verzoekers illegale verblijfssituatie niet en blijven de bevelen van 19 maart 2009 en 19 augustus 2009 uitvoerbaar. Indien verzoeker de mening is toegedaan dat de beslissing tot vasthouding niet of niet meer wettig zou zijn, dient hij een beroep in te dienen bij de raadkamer. De Raad benadrukt nogmaals dat hij niet bevoegd is voor de beslissing houdende vasthouding en dat deze losstaat van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terughrijving. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Het betoog van verzoeker waarbij hij in een enig middel de vermeende schending van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, machtsverschrijding en disproportionaliteit aanhaalt, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker het vereiste belang ontbeert.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt omdat de motivering contradictoir is. Hij stelt dat verweerder enerzijds motiveert dat *“volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart afgeleverd op 14/11/2004 en geldig tot 31/10/2019 (IK met nr. 17101-4133772-7)”* en anderzijds motiveert verweerder in dezelfde tekst: *“Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”*

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een disproporionele maatregel is nu verweerder geen enkele verwijzing naar feitelijke of concrete elementen maakt die erop wijzen dat verzoeker geen vrijwillige opvolging zou geven wanneer hij daartoe verplicht wordt nadat zijn rechtsmiddelen werden uitgeput. Van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2009 toont verweerder niet aan dat deze werkelijk aan verzoekende partij werd betekend. Verzoeker stelt dat dit bevel bovendien zonder voorwerp geworden is door rechtsverwerking, nu dit bevel door de bestreden beslissing wordt vervangen. De bestreden beslissing is om voorgaande redenen kennelijk aangetast door machtsverschrijding nu de appreciatiemarge van verweerder zoals toegekend in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet kennelijk wordt overschreden door disproportionaliteit. De bestreden beslissing schendt de wet en is aangetast door machtsverschrijding.

Verweerder antwoordt dat het thans bestreden bevel ten aanzien van verzoeker werd genomen omdat hij in het Rijk verblijft zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker heeft weliswaar een Pakistaanse identiteitskaart doch verblijft evenwel in het land zonder visum. De bestreden beslissing is wat dat betreft duidelijk en laat geen enkele interpretatiemarge toe. Verzoeker verblijft illegaal in het land ondanks eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De opmerking dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2009 nooit aan verzoeker zou zijn betekend is niet relevant. De al dan niet betekening doet geen afbreuk aan de geldigheid van het huidige bevel om

het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op het illegale verblijf van verzoeker in ons land. Verzoeker kan ook niet beweren dat het bevel van 19 maart 2009 niet bestaat daar het bij het administratieve dossier werd gevoegd. Bovendien bewijst verzoeker zijn bewering niet dat hij niet op de hoogte was van het bevel noch van de niet betekening. Bovendien kan verzoeker moeilijk volhouden dat hij niet wist dat zijn verblijf illegaal was daar hij op 19 augustus 2009 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde kreeg. In de beslissing wordt uitvoerig verwezen naar verzoekers asielprocedure. De samenlezing van dit asielrelaas met de andere elementen in het dossier, maakt dat de thans bestreden beslissing wel degelijk gelegitimeerd is. De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd zowel in feite als in recht. Bovendien schijnt verzoeker de motieven te kennen vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Verzoekers beweringen tonen ook geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker repliceert dat het niet aan hem is om te bewijzen dat de door verwerende partij ingeroepen voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk werden betekend en dat verzoeker deze daadwerkelijk heeft ontvangen. De bewijslast voor wat zij beweert, ligt bij verwerende partij. Wat verweerder zegt kan niet zomaar worden aanvaard temeer verzoeker wordt beschuldigd *“manifest (te weigeren) om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsstatus”*. Het eventuele verzoek tot regularisatie op grond van de feiten die niet in aanmerking kwamen om als vluchteling erkend te worden of de subsidiaire bescherming, is eveneens een mogelijkheid om een einde te maken aan de “illegale verblijfstoestand”. Deze wettelijk voorziene mogelijkheid wordt door de bestreden beslissing aan verzoekende partij evenwel ontnomen. Zij belemmert verzoeker om *“op eigen initiatief een einde te maken”* aan de “illegale verblijfstoestand”. Verwerende partij draagt de schuld en niet verzoekende partij die vastgezet wordt. De bestreden beslissing gaat daarom te ver en is disproportioneel. De opmerkingen betreffende de formele motiveringsplicht doen niet ter zake nu verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht inroept.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven en stelt dat ze tegenstrijdigheden bevatten waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Waar verzoeker stelt dat de motieven tegenstrijdig zijn daar verweerder enerzijds toegeeft dat *“volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart (...)”* en anderzijds in dezelfde tekst stelt dat *“gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden”*, voert hij zoals hij ook verduidelijkt in zijn repliekmemoirie een schending van de materiële motiveringsplicht aan. De bestreden beslissing bevat drie beslissingen, enerzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds de beslissing tot terugleiding en ten derde de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats. Zoals hoger reeds werd uiteengezet is heeft de Raad geen rechtsmacht aangaande de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en werd als volgt gemotiveerd:

“Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart afgeleverd op 04/11/2004 en geldig tot 31/10/2016 (IK met nr. 17101-4133772-7).”

Vooreerst stelt de Raad vast dat deze motieven geen tegenstrijdigheid bevatten. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum noch dat hij in het bezit is van de opgegeven Pakistaanse identiteitskaart. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren wanneer blijkt dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook op kennelijk redelijke wijze genomen zodat een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond zodat verzoekers kritiek geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij het vereiste belang ontbeert.

De tweede bestreden beslissing betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens, genomen op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden : (3)

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Betrokkene heeft op 02/10/2008 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 25/11/2008 (weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming). Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 27/11/2008. Betrokkene heeft vervolgens op 09/12/2008 een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd verworpen op 18/02/2009. Op 19/03/2009 nam de DVZ een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (13qq), geldig 15 dagen. Op 23/06/2009 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend. Op 19/08/2009 nam de DVZ een beslissing van weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag (13 q), hem dezelfde dag betekend.

Vandaag werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Brussel- Elsene. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.”

Ook hier stelt de Raad vast dat de motieven geen tegenstrijdigheden bevatten. De motieven zijn ook niet tegenstrijdig met de motivering ten aanzien van de beslissing tot opsluiting daar deze stelt dat *“betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten op het ogenblik van de controle door de politie van Elsene (...)”*. Verzoeker betwist niet dat hij geen geldig paspoort met een geldig visum heeft en hij betwist ook niet dat hij op het ogenblik van de controle geen identiteitsdocumenten bij zich had. Van tegenstrijdige motieven is dan ook geen sprake. Verzoeker betwist niet dat er eerder al bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van hem werden genomen doch hij betoogt dat verweerder niet aantoont dat het bevel van 19 maart 2009 hem ter kennis werd gebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2009 hem op 23 maart 2009 per aangetekende zending ter kennis werd gebracht op het door hem opgegeven adres. Zowel het bevel zelf als het bewijs van aangetekende zending als een uittreksel uit het rijksregister dat de kennisgeving per aangetekende zending vermeldt, tonen dit aan en bevinden zich in het administratief dossier. De Raad dient uit te gaan van een weerlegbaar vermoeden van ontvangst van de aangetekende brief. Gelet op de gemiddelde termijn waarmede poststukken onderweg zijn, wordt de aangetekende zending geacht ontvangen te zijn op de derde werkdag te rekenen vanaf de dag na afgifte ter post van de aangetekende brief. Op de derde werkdag gaat derhalve de beroepstermijn in waarbij echter in acht moet worden genomen dat de aldus bepaalde *dies a quo*, volgens een algemeen principe in verband met de berekening van de termijn binnen een administratieve procedure, niet in de termijn wordt begrepen. Het begrip “werkdag” slaat, bij gebrek aan andersluidende regeling, ook op zaterdagen. Volgens de vaststaande rechtspraak zijn werkdagen alle dagen van de week, behalve de zon- en feestdagen (RvS 9 december 1999, nr. 83.994; RvS 28 januari 2002, nr. 102.951; RvS 17 november 2003, nr. 114.626; RvS 18 februari 2004, nr. 128.250). Bijgevolg dient te worden uitgegaan van het vermoeden dat verzoeker op 23 maart 2009 kennis heeft genomen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2009 en dat het aan verzoeker is om dit vermoeden te weerleggen. Verzoeker weerlegt dit vermoeden niet. Bovendien ontkent verzoeker niet dan hij op 19 augustus 2009 een bevel

om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding te dien einde, volgend op de weigering tot in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag waar de bestreden beslissing naar verwijst, werd genomen. Verzoeker heeft dit bevel ondertekend ter kennisneming. Verweerder motiveerde dan ook terecht dat verzoeker weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat het niet kennelijk onredelijk of disproportioneel is te stellen dat het *“weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten”* en dat *“een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is”*. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat deze bevelen zijn komen te vervallen door rechtverwerking gelet op het thans bestreden bevel. Nergens uit het bevel van 4 februari 2010 blijkt dat het om een vervanging van de voorgaande bevelen zou gaan zodat de voorgaande bevelen blijven bestaan, definitief en uitvoerbaar zijn, zoals onder 3.2. reeds werd uiteengezet. Waar verzoeker stelt dat een regularisatie van zijn situatie ook een einde kan stellen aan zijn illegaal verblijf, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat verzoeker op “eigen initiatief” dergelijk verzoek heeft ingediend bij de betrokken diensten. Ook hier toont verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht of machtsoverschrijding aan.

Het betoog van verzoeker waarbij hij de vermeende schendingen aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, machtsoverschrijding en disproportionaliteit, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN